

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2ObdoV/2/2016                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1010899010                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.02.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Pepelová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:1010899010.4 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. Vincent Iványi - AGRISEM, živnostník s miestom podnikania Drevená 766/1, Galanta, IČO: 14 064 022, zast. advokátom JUDr. Eduardom Šmelkom, so sídlom Polianky 5, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 12, Bratislava, IČO: 00 156 621, o návrhu na obnovu konania, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3Cb/7/2010, dovolanie žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo/30/2015-281 zo dňa 28. októbra 2015, takto

### rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu z a m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie [ďalej tiež ako „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“ v znení pôvodne aplikovaného Občianskeho súdneho poriadku, úč. do 30. 06. 2016 (ďalej len „O. s. p.“)] uznesením č. k. 3Cb/7/2010-239 zo dňa 18. 06. 2015 rozhodol o povolení obnovy konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3Cb/7/2010. Uznesením č. k. 3Cb/7/2010-241 zo dňa 18. 06. 2015 postupom podľa § 164 O. s. p. opravil výrokovú časť predmetného uznesenia v označení spisovej značky konania, obnovu ktorého povolil, ktorá správne znie 4Cb/6/2007.

2. Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) ako súd odvolací uznesením sp. zn. 5Obo/4/2013 zo dňa 26. 02. 2014 (č. l. 164) zrušil predchádzajúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cb/7/2010-130 zo dňa 06. 12. 2012 a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že súd nedostatočne zistil skutkový stav vecí a vec nesprávne právne posúdil, čím sa napadnuté uznesenie stalo nepreskúmateľným. Predmetným uznesením zo dňa 06. 12. 2012 súd prvého stupňa povolil obnovu právoplatne skončeného konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb/6/2007 a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania a právneho zastúpenia v celkovej sume 14 478,49 eur. Odvolací súd uložil súdu prvého stupňa, aby postupoval v zmysle jeho skoršieho uznesenia sp. zn. 1Obo/39/2011 zo dňa 26. 06. 2012 (č. l. 89), vyhodnotil všetky skutočnosti uvádzané účastníkmi

konania, teda aj žalovaným, a to jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, uviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, ďalej aby posúdil začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania a aby posúdil, ktoré skutočnosti a dôkazy uvádzané žalobcom sú spôsobilé na povolenie obnovy konania a z akého dôvodu.

3. Súd prvého stupňa, riadiac sa v novom konaní právnym názorom odvolacieho súdu, preskúmal a posúdil začiatok a plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 ods. 1 O. s. p. a zistil, že žalobca uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/159/2010 (správne malo znieť „5Cdo/159/2010“ - vid' č. 1. 29) prevzal dňa 03. 11. 2010 a k podaniu návrhu na obnovu konania došlo dňa 29. 11. 2010, z čoho vyplýva, že návrh na obnovu konania bol podaný v lehote 3 mesiacov podľa § 230 ods. 1 O. s. p., a teda včas. V novom konaní žalobca požiadal, aby súd prvého stupňa zaviazal žalovaného k predloženiu deviatich prihlášok na uznanie 9 množiteľských porastov, v generáciách množenia SE2 a SE3. Týchto 9 prihlášok nebolo v pôvodnom konaní založených do súdneho spisu, nakoľko si ich konajúci súd nezaobstaral. Podľa názoru súdu prvého stupňa sú tieto prihlášky podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O. s. p. také dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a sú spôsobilé pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd taktiež zistil, že tvrdenia žalovaného, že originály prihlášok nemá k dispozícii, nakoľko boli vrátené žalobcovi z dôvodu, že neobsahovali všetky údaje, sa ukázali ako nepravdivé, nakoľko ich vrátenie žalobcovi žalovaný nepreukázal. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia ďalej vyplýva, že v prípade zahraničného množenia východiskových osív Ústredný kontrolný skúšobný ústav poľnohospodársky (ďalej len „ÚKaSÚP“) postupuje prihlášky svojmu českému partnerovi Ústrednímu kontrolnímu a skúšebnému ústavu zemédelskému v Brne, ktorý do nich doplní údaje o uznaní alebo neuznaní množiteľských porastov. Nebol teda dôvod vrátenia prihlášok žalobcovi, keďže ich mal ÚKaSÚP v Bratislave odstúpiť svojmu českému partnerovi. Žalobca ich do spisu nezaložil preto, lebo ich nemal k dispozícii, keďže ÚKaSÚP mu ich nevrátil. Ak by žalobca bol mal predmetných 9 prihlášok k dispozícii, do spisu by ich založil ako hlavný dôkaz o nesprávnom postupe ÚKaSÚP-u v správnom konaní. Zo zápisnice zo dňa 14. 05. 2004 súd zistil, že ku dňu 14. 05. 2004 mal ÚKaSÚP k dispozícii 9 prihlášok, takže nie je pravdou, že tieto boli žalobcovi vrátené. V predmetnej zápisnici ÚKaSÚP tvrdil, že rozhodnutie o prerušení konania nezruší, pretože na prihláškach chýba potvrdenie a súhlas majiteľa šľachtiteľského oprávnenia. Po preskúmaní žalobcom uvedených skutočností konajúci súd dospel k záveru, že predložených 9 prihlášok a ostatné žalobcom uvedené skutočnosti sú dostatočným podkladom prípustnosti návrhu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O. s. p. v nadväznosti na § 230 ods. 1 O. s. p., a preto krajský súd ako súd prvého stupňa obnovu konania vedeného pod sp. zn. 4Cb/6/2007 povolil s tým, že o náhrade trov konania súd rozhodne v konaní vo veci samej.

4. Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po prejednaní odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p., uznesením sp. zn. 5Obo/30/2015 zo dňa 28. 10. 2015 (č. 1. 281) prvostupňové uznesenie v spojení s opravným uznesením podľa § 220 O. s. p zmenil tak, že návrh na povolenie obnovy konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb/6/2007, zamietol.

5. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že podmienkou prípustnosti návrhu na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt, ktoré Občiansky súdny poriadok na podanie návrhu na obnovu konania predpisuje v ustanovení § 230 ods. 1 a 2. Ide o kombináciu dvoch druhov lehôt, a to: a/ 3-mesačnej subjektívnej lehoty, t. j. takej, ktorej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom dozvedenia sa o dôvode obnovy konania, resp. subjektívnym momentom, od ktorého sa mohol dôvod obnovy konania uplatniť, b/ 3-ročnej objektívnej lehoty, ktorej začiatok je stanovený právoplatnosťou napádaného rozhodnutia. Poukázal na § 234 ods. 1 a § 234 ods. 2 O. s. p., ako aj obsah súdneho spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cb/6/07, z ktorého zistil, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Obo/20/2009 zo dňa 18. 06. 2009 bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 18. 08. 2009 a nadobudlo právoplatnosť, vrátane rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cb/6/04-249 zo 06. 10. 2008 v znení opravného uznesenia č. k. 4Cb/6/07-277 z 19. 01. 2009, dňa 18. 08. 2009. Z toho vyplýva, že 3-ročná objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť dňa 19. 08. 2009 a uplynula dňa 19. 08. 2012. Keďže návrh na obnovu konania žalobca podal dňa 29. 11. 2010,

podal ho počas plynutia objektívnej lehoty na jeho podanie.

6. Ďalej sa odvolací súd zaoberal otázkou, či návrh na povolenie obnovy konania bol podaný aj v zákonom stanovenej 3-mesačnej subjektívnej lehote, teda v lehote, ktorá začína plynúť od okamihu dozvedenia sa o dôvode obnovy konania, resp. subjektívnym momentom, od ktorého sa mohol dôvod obnovy konania uplatniť. Žalobca v návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedel (okrem iného) z listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „Generálna prokuratúra SR“ alebo „GP SR“) zo dňa 16. 08. 2010. Odvolací súd však už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí dospel k záveru, že naplnenie dôvodov na povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 O. s. p. spočívajúcich v skutočnostiach uvedených v liste GP SR zo dňa 16. 08. 2010, nie je možné vyvodiť. Z tohto listu nevyplývajú nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by neboli známe v pôvodnom konaní a s ktorými by sa súdy nezaoberali. Rovnako Generálna prokuratúra SR v tomto liste uviedla, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nezistila a výroky rozhodnutí oboch súdov sú správne a v súlade so zákonom. V liste sú vytýkané výhrady voči odôvodneniu rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní, avšak tieto výhrady nemali za následok zmenu rozhodnutí súdov v merite veci, resp. podanie mimoriadneho dovolania. Samotné výhrady, že súd prvého stupňa alebo odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadali s určitými skutočnosťami, ktoré pravdepodobne v pôvodnom konaní nepovažovali za relevantné, nie sú spôsobilým dôvodom obnovy konania. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne uviedol, že v prípade, ak by aj rozhodnutia oboch súdov boli v pôvodnom konaní vecne nesprávne, nie je to dôvod zakladajúci procesnú prípustnosť obnovy konania. Od doručenia tohto listu preto nie je možné počítať plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, pretože z neho nevyplýva žiaden dôvod pre povolenie obnovy konania.

7. Odvolací súd ďalej poukázal na tvrdenie žalobcu o tom, že o skutočnostiach významných pre povolenie obnovy konania sa dozvedel z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/159/2010 zo dňa 12. 10. 2010. S týmto jeho tvrdením sa stotožnil aj súd prvého stupňa, keď počítal plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania odo dňa doručenia tohto rozhodnutia žalobcovi. Odvolací súd však dospel k záveru, že o skutočnostiach, ktoré vyplývajú z rozdielneho rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27C/22/2006, sa žalobca dozvedel a mohol ich uplatniť od okamihu doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/18/2009-461 zo dňa 13. 01. 2010, ktorým bolo dňa 02. 03. 2010 právoplatne skončené konanie vedené pod sp. zn. 27C/22/2006 a nie, ako to nesprávne uvádza súd prvého stupňa, až z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/159/2010 z 12. 10. 2010 o odmietnutí dovolania žalovaného z procesných dôvodov. Tieto skutočnosti mohol žalobca uplatniť od oboznámenia sa s obsahom rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/18/2009-461 zo dňa 13. 01. 2010. Keďže toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02. 03. 2010 (v tom čase bolo predmetné rozhodnutie doručené obom účastníkom konania) a návrh na obnovu konania z tohto dôvodu žalobca podal až dňa 29. 11. 2010, podal ho zjavne oneskorene, t. j. po uplynutí 3-mesačnej subjektívnej lehoty. K tomuto dôvodu obnovy konania odvolací súd uviedol, že ust. § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. má na mysli také nové rozhodnutia, ktoré účastník bez svojej procesnej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, alebo rozhodnutia, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci a riešia prejudiciálnu otázku, ktorú si súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak si súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať a po právoplatnom skončení tohto konania si orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, nastane dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p.. Odvolací súd tiež zdôraznil, že žalobca v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne dôkazy, ktoré síce objektívne počas pôvodného konania existovali, ale ktoré bez svojho zavinenia v pôvodnom konaní použiť nemohol, napr. z dôvodu, že o nich nevedel (§ 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ktoré nemohli byť z objektívnych dôvodov v pôvodnom konaní vykonané (§ 228 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Dôkazy (9 prihlášok), ktorých vykonanie žalobca navrhol a označil za dôkazy spĺňajúce dôvod povolenia obnovy konania, odvolací súd vyhodnotil za také, ktoré nespĺňajú podmienky uvedené v § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. pre povolenie obnovy pôvodného súdneho konania. Sú totiž dôkazmi, ktoré existovali v čase pôvodného súdneho konania, žalobca o ich existencii vedel (sám ich vyplňal a podával na ÚKaSÚP) a mohli byť objektívne aj počas tohto konania vykonané. Opak žalobca nepreukázal a ani netvrdil, tvrdil len, že súd si tieto prihlášky nezaobstaral. Návrh na ich

vykonanie však nebol v pôvodnom konaní účastníkmi podaný, ktorá skutočnosť vyplýva z obsahu pripojeného spisu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb/6/2007 a súd sám ich vykonanie nenariadil. To však nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p.

8. Vzhľadom k tomu, že žalobca podal návrh na obnovu konania zjavne oneskorene, odvolací súd napadnuté uznesenie prvostupňového súdu podľa § 220 O. s. p. zmenil a návrh na povolenie obnovy konania zamietol. O náhrade trov odvolacieho konania plne úspešného žalovaného odvolací súd nerozhodoval, a to s poukazom na § 224 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého, ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O. s. p., rozhodne o trovách odvolacieho konania súd prvého stupňa.

9. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10. 12. 2015.

10. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. a a dôvodnosť ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. (v spojení s § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p.) a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.

11. Vo vzťahu k procesnej vade konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. žalobca tvrdí, že o veci rozhodol nesprávne obsadený súd, nakoľko totožný senát odvolacieho súdu (senát JUDr. Anny Markovej) rozhodoval o jeho odvolaní v konaní o obnovu konania (uznesením sp. zn. 5Obo/30/2015), ako aj o jeho odvolaní v pôvodnom konaní vo veci samej (rozsudkom sp. zn. 6Obo/20/2009 v jeho neprospech), ktorá skutočnosť vzbudzuje pochybnosti ohľadne pomeru sudcov k veci, pretože nemožno podľa neho očakávať, že ak tí istí sudcovia rozhodovali o odvolaní v pôvodnom konaní, budú inak rozhodovať o odvolaní v konaní o povolenie obnovy pôvodného konania. Sudkyne odvolacieho súdu (členky senátu odvolacieho súdu) mali podľa neho postupovať podľa § 15 ods. 1 veta prvá O. s. p. a tieto mali byť z rozhodovania o odvolaní v konaní vedenom pod sp. zn. 5Obo/30/2015 vylúčené. Vo vzťahu k uvedenej vade konania žalobca namietol aj prejednanie jeho veci senátom odvolacieho súdu ako obchodnej veci napriek tomu, že podľa jeho názoru ide o civilnú vec, ktorá mala byť rozhodovaná podľa zákona č. 58/1991 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) v spojení s Občianskym zákonníkom.

12. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. spočívajúcemu v inej vade konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobca dovolaciemu súdu vytkol, že nesprávne vyhodnotil možnosť vykonania dôkazov deviatimi prihláškami (ktoré žalobca doručil ÚKaSÚP-u dňa 27. 02. 2002 v zmysle § 15 ods. 2 zákona č. 291/1996 Z. z. o odrodách a osivách), keďže na výkon tohto dôkazu viazal podmienku návrhu vykonania dôkazu v pôvodnom konaní, hoci táto podmienka nevyplýva ani z ust. § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. a nemožno ju vyčítať ani z jeho dikcie. Tvrdí, že odvolací súd pri rozhodovaní o povolení obnovy konania pochybil, ak prijal právny názor, že síce 9 prihlášok existovalo a že o nich nebolo možné vykonať dôkazy v pôvodnom konaní, napriek tomu však rozhodol, že ich nemožno použiť ako dôkazy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p., keďže žalobca ich nenavrhol zadovážiť súdom. Žalobca ďalej tvrdí, že zadováženie týchto 9 prihlášok požadoval, avšak súd prvého stupňa tak neurobil iba preto, že tieto sa podľa vyhlásenia žalovaného na každom pojednávaní, v správnom spise nenachádzali. Toto tvrdenie žalovaného však podľa žalobcu nezodpovedá pravde, pretože žalovaný prihlášky nakoniec listom zo dňa 11. 05. 2015 do spisu založil. Žalobca uviedol, že predmetné prihlášky počas celého pôvodného konania nemal k dispozícii, preto ich do súdneho spisu založiť nemohol, napriek tomu, že tieto počas celého pôvodného konania existovali. Tvrdí, že v pôvodnom konaní je k žalobe z 08. 02. 2005 pripojený dôkaz č. 2 o odovzdaní 9 prihlášok ÚKaSÚP-u dňa 27. 02. 2002, naopak, nenachádza sa v ňom dôkaz o tom, že ÚKaSÚP 9 prihlášok žalobcovi vrátil, ktorá skutočnosť preukazuje, že žalobca tieto prihlášky k dispozícii nemal. O nevrátení prihlášok ÚKaSÚP-om svedčí aj zápisnica ÚKaSÚP-u z ústneho pojednávania zo 14. 05. 2014. Z obsahu týchto prihlášok možno podľa žalobcu vyvodiť, prečo ich žalovaný nechcel v pôvodnom konaní do súdneho spisu založiť. Bolo to podľa neho preto, lebo tieto prihlášky preukazovali,

že tvrdenie žalovaného o vadách týchto prihlášok pre chýbajúce odtlačky pečiatok a podpisy majiteľa šľachtiteľských osvedčení, je nedôvodné, pretože všetky kolónky boli vyplnené. Navyše tieto prihlášky obsahovali z dôvodov opatrnosti dva podpisy a dve pečiatky žalobcu, jeden podpis a pečiatka boli žalobcom dané na prihlášky v mene prihlasovateľa a jeden podpis a pečiatka boli žalobcom dané na prihlášky v mene majiteľa šľachtiteľských osvedčení. Žalobca tvrdí, že iba tak možno preukázať pravdivosť tvrdenia žalovaného o chýbajúcom podpise a pečiatke majiteľa šľachtiteľských osvedčení, ak tieto prihlášky budú založené do súdneho spisu a vykoná sa o nich dokazovanie.

13. Žalobca vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o odmietnutí vykonania dôkazov 9 prihláškami ďalej tvrdí, že procesný predpis neviaže vykonanie dôkazu na splnenie žiadnej procesnej podmienky (okrem tej, že môže pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci). Má za to, že na účely povolenia obnovy konania je možné vykonať dôkazy 9 prihláškami, keďže môžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Poukázaním na rozhodnutie R 6/1968, podľa ktorého na povolenie obnovy konania postačuje, že určité skutočnosti sa javia pravdepodobnými, má žalobca z doterajšieho dokazovania za zrejmé, že existuje 9 prihlášok, o ktorých v pôvodnom konaní nebolo vykonané dokazovanie pre ich zatajovanie žalovaným, ktorý ich v máji 2015 do súdneho spisu založil, preto je možné nimi vykonať dokazovanie, keďže tieto prihlášky spĺňajú procesnú podmienku spočívajúcu v tom, že môžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

14. V ďalších častiach dovolania (III., IV., V. a VI. časť) žalobca odvolaciemu súdu vytkol jeho pochybenie, keď ako nepoužiteľné dôkazné prostriedky vyhodnotil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/159/2010 zo dňa 12. 10. 2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k. I. ÚS 223/2013-56 zo dňa 19. 06. 2013, list Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kc 340/10-9 zo dňa 21. 12. 2010 a list Generálnej prokuratúry SR č. VI/2 Pz 444/10-5 zo dňa 16. 08. 2010. Tvrdí, že všetky spĺňajú podmienky subjektívnej a objektívnej lehoty, odvolací súd ich však ako dôkazné prostriedky uznať odmietol. Argumentujúc tvrdením, že rozpor rozhodnutia s iným rozhodnutím súdu si vyžaduje také rozhodnutie, ktoré s vecou vecne a personálne súvisí, uviedol, že v konaniach vedených pod sp. zn. 27C/22/2006, sp. zn. 29Cb/4/2006, sp. zn. 18C/251/05 a sp. zn. 4Cb/6/2007 sú účastníkmi konania tie isté osoby tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného, a teda personálna súvislosť je splnená. Taktiež je splnená aj vecná súvislosť týchto štyroch konaní, pretože v nich ide o náhradu škody vzniknutú z nesprávneho úradného postupu žalovaného a z jeho nezákonných rozhodnutí. Predmet konania sa v týchto štyroch súdnych konaniach odlišuje iba z časového hľadiska pestovateľským rokom, a teda časom, kedy sa správny orgán dopustil nesprávneho úradného postupu pri uznávaní množiteľských porastov a množiteľských materiálov. Poukázal na rozhodnutie R 2/1983 (stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu Cpj 67/82), v ktorom sa uvádza, že dôvodom pre povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, ktorý odchyľne rieši predbežnú otázku.

15. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 223/2013-56 zo dňa 19. 06. 2013 žalobca namietol, že odvolací súd sa o tomto náleze vo svojom rozhodnutí vôbec nezmenil a v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p. neodôvodnil, prečo je pre účely konania o povolenie obnovy konania nepoužiteľný. Poukázaním na bod 12. citovaného nálezu, podľa ktorého každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, odvolaciemu súdu vytkol, že vo veci nevykonaný ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, pretože k § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. pridal vlastnú podmienku, že dôkaz (v danom prípade deväť prihlášok) na účely povolenia obnovy konania možno vykonať iba v prípade, ak v pôvodnom konaní bol takýto návrh podaný, súčasne k § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. pridal vlastný názor, že rozhodnutie (v danom prípade rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/159/2010 z 12. 10. 2010 a nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 223/2013-56 zo dňa 19. 06. 2013) na účely povolenia obnovy konania nemožno použiť, nakoľko ide o rozhodnutia vydané v rámci konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Poukazujúc na uvedený nález Ústavného súdu SR žalobca vo veci konajúcim súdom tiež vytýka, že o žalovanom nároku rozhodovali nezákonne, pretože použili nesprávny právny predpis, a to Obchodný zákonník, hoci mali použiť osobitný zákon č. 58/1969 Zb.

16. Žalobca ďalej namietol aj to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí neuviedol ani list Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kc 340/10-9 zo dňa 21. 12. 2010, pri rozhodovaní o odvolaní naň vôbec neprihliadal a v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p. neodôvodnil, prečo je tento list pre účely konania o povolení obnovy nepoužiteľný. Tvrdí, že predmetný list obsahuje novú skutočnosť v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p., nakoľko z neho vyplýva, že krajská prokuratúra sa nestotožnila s právnym názorom oboch súdov v pôvodnom konaní o použití druhu právnej normy, ale vo svojej I. časti jednoznačne uviedla, že oba sudy nemali vec posudzovať podľa Obchodného zákonníka, ale mali ju posudzovať podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR“), podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a podľa Občianskeho zákonníka.

17. Vo vzťahu k listu Generálnej prokuratúry SR č. VI/2 Pz 444/10-5 zo dňa 16. 08. 2010 žalobca namietol záver odvolacieho súdu vyslovený na stranách 14. a 15. jeho uznesenia o nepoužiteľnosti tohto listu, keďže podľa názoru odvolacieho súdu z tohto listu nevyplyvajú nové skutočnosti alebo dôkazy. I keď Generálna prokuratúra SR v predmetnom liste na jednej strane konštatovala, že sudy rozhodovali podľa nesprávneho právneho predpisu, na strane druhej však uviedla, že zistené pochybenia procesného charakteru neodôvodňujú podanie mimoriadneho dovolania, nemožno podľa názoru žalobcu tento list odmietnuť ako dôkaz. Žalobca tvrdí, že nakoľko neskoršie rozhodnutia, týkajúce sa rovnakej veci oboch účastníkov konania, sa odlišovali od rozhodnutí súdov vydaných v pôvodnom konaní sp. zn. 4Cb/6/2004 iba preto, že o veci rozhodovali podľa osobitného zákona č. 58/1969 Zb. a nie podľa Obchodného zákonníka, je podľa jeho názoru plne použiteľné rozhodnutie R 2/1983 (stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu Cpj 67/82), podľa ktorého dôvodom pre povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré odchylné rieši predbežnú otázku.

18. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) žalobca vzhľadom v nesprávnom právnom posúdení plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, keď uviedol, že žalobca podal návrh na obnovu konania zjavne oneskorene pre uplynutie 3-mesačnej subjektívnej lehoty. Uviedol, že hlavným dôkazom v konaní o povolení obnovy pôvodného konania je deväť prihlášok, ktoré odvolací súd nesprávne odmietol zahrnúť medzi dôkazné prostriedky iba preto, že žalobca údajne o nich nenavrhol vykonať dokazovanie. Žalobca opakovane tvrdí, že viackrát ústne navrhoval tieto prihlášky zadovážiť súdom, avšak po odpovedi žalovaného, že nie sú založené v súdnom spise, sa súd prvého stupňa v pôvodnom konaní týmto návrhom nezaoberal a ani ho neuviedol v zápisnici o pojednávaní. Výslovil názor, že v § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. nie je uvedená podmienka, že dôkaz (v danom prípade deväť prihlášok) na účely povolenia obnovy konania možno vykonať iba v prípade, ak v pôvodnom konaní bol takýto návrh podaný. Predmetné prihlášky žalovaný založil do súdneho spisu až v máji 2015, čo podľa žalobcu preukazuje zachovanie subjektívnej lehoty. Žalobca tiež namietol nesprávne vyhodnotenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/159/2010 z 12. 10. 2010 odvolacím súdom ako nepoužiteľný dôkazný prostriedok. Tvrdí, že toto rozhodnutie bolo s prihliadnutím na žalobu podanú dňa 29. 11. 2010, vydané v subjektívnej lehote. Tvrdí tiež, že v § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nie je uvedené, že ako dôkaz pre účely povolenia obnovy konania nemožno vykonať rozhodnutie vydané v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku. Má za to, že aj na základe mimoriadneho opravného prostriedku možno dosiahnuť zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia, preto rozhodnutie o odvolaní nie je konečnou inštanciou v rozhodovaní o veci samej, ale môžu ňou byť rozhodnutia o dovolaní, o mimoriadnom dovolaní, o ústavnej sťažnosti a o obnove konania, nakoľko až tieto rozhodnutia dávajú právnu istotu účastníkom konania, že právna vec je ukončená s konečnou platnosťou.

19. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 5Obo/30/2015 zo dňa 28. 10. 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie ako dovolaciemu súdu (zrejme mal na mysli „odvolací“ súd) so správne obsadeným senátom, alebo aby uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 5Obo/30/2015 zo dňa 28. 10. 2015 zmenil tak, že uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 3Cb/7/2010-239 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cb/7/2010-241, obidve zo dňa 18. 06. 2015, potvrdí a žalovaného zaviazne na zaplatenie trov konania.

20. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, a to písomným podaním zo dňa 25. 02. 2016, prvostupňovému súdu doručeným dňa 01. 03. 2016, ktorým navrhol dovolanie zamietnuť.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.), v rozsahu napadnutom žalobcom ako dovolateľom (§ 440 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol vecne správne, preto dovolanie podľa § 448 C. s. p. zamietol.

22. Dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, preto dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p., podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

23. Dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

24. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. V predmetnej veci je dovolaním napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 3Cb/7/2010-239 zo dňa 18. 06. 2015 (v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cb/7/2010-241, rovnako zo dňa 18. 06. 2015) o povolení obnovy konania vedeného pod sp. zn. 4Cb/6/2007, zmenil a návrh žalobcu na povolenie obnovy označeného konania zamietol, z ktorej skutočnosti je zrejmé, že dovolanie žalobcu je prípustné podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

25. Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

26. Žalobca v dovolaní, s poukazom na § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., primárne namietol zaujatosť senátu odvolacieho súdu, nakoľko totožný senát rozhodoval o jeho odvolaní v konaní o povolenie obnovy konania (uznesením sp. zn. 5Obo/30/2015), ako aj o jeho odvolaní v pôvodnom konaní vo veci samej (rozsudkom sp. zn. 6Obo/20/2009 v jeho neprospech). Súčasne namietol, že tento senát rozhodoval o jeho veci ako o veci obchodnej, napriek tomu, že podľa jeho názoru ide o vec civilnú.

27. Podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

28. Podmienky vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí upravuje ustanovenie § 14 O. s. p.. Ak bolo rozhodnuté o vylúčení sudcu a sudca napriek tomu vo veci rozhodol, je daný dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p.. Ak však neexistuje žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, dovolací súd môže pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia posúdiť otázku vylúčenia samostatne. Nesprávne obsadeným súdom je taký súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť o nej.

29. Podľa § 14 ods. 1 O. s. p., sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich

nezaujatosti. Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní (§ 14 ods. 2 O. s. p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O. s. p.).

30. Podľa § 15 ods. 1 O. s. p., ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Predseda súdu môže prideliť vec inému sudcovi, ak s tým sudca, o ktorého vylúčenie ide, súhlasí; pridelenie zabezpečí podľa osobitného predpisu. Ak ide vylúčenie sudcu podľa § 14 ods. 1 a predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu, predloží vec na rozhodnutie súdu uvedenému v § 16 ods. 1. Na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich nadriadený súd rozhodol; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ak skutočnosti podľa odseku 1 predpokladajú vylúčenie aj ďalších sudcov toho istého súdu, sudca pripojí k oznámeniu aj vyjadrenia týchto sudcov (§ 15 ods. 2 O. s. p.).

31. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 cit. zákona).

32. Citovanými ustanoveniami je zabezpečené základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Ich účelom je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezáujatému prístupu súdu k účastníkom, alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedenými ustanoveniami zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia konkrétneho právne významného vzťahu sudcu k veci, alebo k účastníkom, prípadne k zástupcom účastníkov konania, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom, či už pozitívnom alebo negatívnom pomere k nim. K vylúčeniu sudcu z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť iba vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom, dosahuje takú povahu a intenzitu, že aj napriek zákonom stanoveným povinnostiam nebude môcť alebo nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodovať. Je potrebné, aby bol preukázaný vzťah sudcu k prejednávanej veci alebo účastníkom konania či ich zástupcom, a je potrebné taktiež vychádzať z hmotno-právneho rozboru skutočností, ktoré k pochybnostiam viedli. Z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť vylúčený sudca, ktorý nie je preukázateľne zaujatý, a teda nestačí iba subjektívny pohľad a nepodložené tvrdenie dovolateľa o tom, že o veci samej rozhodovali sudcovia obchodného senátu, hoci mali rozhodovať sudcovia civilného senátu, naviac zaujatí, ktorí mali byť z konania a rozhodovania veci vylúčení.

33. Podľa čl. II, bod 4 (Rozdelenie práce medzi senáty), všeobecnej časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2015 (účinného v čase nápadu veci na NS SR), veci, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu po tom, čo najvyšší súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, sa po lustrácii pridelia senátu, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do senátu zastavený; ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo do senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa pridelí náhodným výberom podľa odseku 1. Za senát, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy, sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.

34. Z obsahu spisu vyplýva, že spis s opravným prostriedkom - odvolaním žalobcu proti uzneseniu prvostupňového súdu č. k. 3Cb/7/2010-239 zo dňa 18. 06. 2015 (v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cb/7/2010-241, rovnako zo dňa 18. 06. 2015), bol najvyššiemu súdu doručený dňa 28. 09. 2015 (č. l. 278) po tom, ako najvyšší súd už konal o predchádzajúcom odvolaní žalobcu proti skoršiemu

rozhodnutiu súdu prvého stupňa č. k. 3Cb/7/2010-130 zo dňa 06. 12. 2012 vo veci návrhu žalobcu na obnovu konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb/6/2007. O skoršom odvolaní žalobcu konal a rozhodoval najvyšší súd v senáte 5Obo, preto s poukazom na vyššie citované ustanovenie rozvrhu práce NS SR na rok 2015 bolo správne pridelené tomuto senátu na rozhodnutie aj neskoršie odvolanie žalobcu v totožnej veci.

35. Dovolací súd nevzhliadol pochybenie v postupe NS SR ani v tom smere, že odvolanie žalobcu prejednal senát obchodnoprávneho kolégia NS SR, ktorý o odvolaní rozhodol ako súd funkčne príslušný podľa § 10 ods. 2 O. s. p. Podľa čl. I bod 2 (Rozdelenie práce medzi kolégiá) všeobecnej časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2015 (účinný v čase nápadu odvolania na najvyšší súd ako odvolací súd), ak nie je ďalej ustanovené inak, pre rozdelenie práce medzi jednotlivé kolégiá najvyššieho súdu je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať a rozhodnúť alebo ktorú má vybaviť mimo rozhodovacej činnosti. Ak nie je ďalej ustanovené inak, z hľadiska rozdelenia práce medzi občianskoprávne a obchodnoprávne kolégium je určujúce, do ktorého registra súdu nižšieho stupňa, ktorého rozhodnutie je napadnuté opravným prostriedkom, o ktorom má rozhodnúť najvyšší súd, bola vec naposledy zapísaná (napr. ak bola určitá vec predložená ako obchodná, prejedná ju a rozhodne obchodnoprávne kolégium aj keby sa neskôr ukázalo, že išlo o vec občianskoprávnou). Keďže predmetná vec, predložená najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, bola na súde nižšieho stupňa (Krajskom súde v Bratislave ako súde prvého stupňa) zapísaná ako vec obchodná, správne bola vec na najvyššom súde zapísaná do obchodnoprávneho kolégia a elektronickou podateľňou pridelená na konanie a rozhodnutie senátu 5Obo podľa zásad uvedených v rozvrhu práce.

36. Z uvedeného vyplýva, že senát odvolacieho súdu, postup ktorého žalobca namieta, bol správny, vo veci nekonali vylúčení sudcovia alebo súd nesprávne obsadený, preto námietky žalobcu v uvedenom smere nie sú dôvodné. Na margo dovolateľom tvrdenej procesnej vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. (ale aj ďalších, v § 237 ods. 1 O. s. p. citovaných vád), dovolací súd dodáva, že pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto vád, ale rozhodujúcim je len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou (čo však v danom prípade konštatovať nemožno).

37. Žalobca v dovolaní poukazuje na existenciu ďalších dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), súčasne že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolací súd však po dôkladnom preskúmaní dovolaním napadnutého uznesenia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, existenciu ani jedného z namietaných dovolacích dôvodov nevzhliadol.

38. Za vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. možno považovať skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. je daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri hodnotení skutkového stavu z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval podľa § 213 ods. 3 O. s. p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvého stupňa, prípadne aby dokazovanie doplnil.

39. Dovolací súd pochybenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktoré by bolo možné subsumovať pod ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nezistil. Odvolací súd pri formulovaní záverov svojho rozhodnutia vychádzal podľa názoru dovolacieho súdu zo správne zisteného skutkového stavu a vydal rozhodnutie spočívajúce na správnom právnom posúdení veci. Odvolací súd sa s vykonanými dôkazmi dostatočne vysporiadal, čoho následkom bolo náležité právne posúdenie veci.

40. Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. sa rozumie omyl

súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu. V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu, vzhľadom na ním dostatočne zistený skutkový stav, k správnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení na tento prípad, ako aj k ich adekvátnemu výkladu.

41. Súd prvého stupňa uznesením č. k. 3Cb/7/2010-239, v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cb/7/2010-241, obidve z 18. 06. 2015, povolil obnovu konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb/6/2007, s odôvodnením, že návrh na obnovu konania bol podaný včas, v subjektívnej lehote 3 mesiacov podľa § 230 ods. 1 O. s. p. Vychádzal z toho, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/159/2010 žalobca prevzal dňa 03. 11. 2010 a návrh na obnovu konania podal dňa 29. 11. 2010. Súčasne zistil, že 9 prihlášok (na uznanie 9 množiteľských porastov, v generáciách množenia SE2 a SE3), ktoré v pôvodnom konaní neboli založené do spisu, sú podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O. s. p. takými dôkazmi, ktoré sa v pôvodnom konaní nemohli vykonať a sú spôsobilé pre žalobcu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

42. Záver prvostupňového súdu rozporoval žalovaný, tvrdiac okrem iného, že žalobca nepreukázal dodržanie 3-mesačnej subjektívnej lehoty. Vo vzťahu k tejto okolnosti najvyšší súd ako súd odvolací už vo svojich predchádzajúcich uzneseniach (sp. zn. 5Obo/4/2013 z 26. 02. 2014 na č. l. 164 a sp. zn. 1Obo/39/2011 z 26. 06. 2012 na č. l. 89) uložil súdu prvého stupňa posúdiť začiatok a plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania (poukazujúc ako na jeden z dôkazov, list Generálnej prokuratúry SR č. VI/2 Pz 444/10-5 zo dňa 16. 08. 2010).

43. Odvolací súd správne vychádzal zo zistenia, že z listu Generálnej prokuratúry SR č. VI/2 Pz 444/10-5 zo dňa 16. 08. 2010 (č. l. 35 - 39), ktorým odložila podnet žalobcu na podanie mimoriadneho dovolania, nevyplyvajú také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by neboli známe v pôvodnom konaní a s ktorými by sa súdy nezaoberali. Generálna prokuratúra SR v predmetnom liste konštatovala, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nezistila a výroky rozhodnutí oboch súdov (teda prvostupňového i odvolacieho), sú správne a v súlade so zákonom. Odvolací súd na podklade vyššie označeného listu GP SR správne uviedol, že pokiaľ by aj rozhodnutia oboch vo veci konajúcich súdov v pôvodnom konaní boli vecne nesprávne, nie je to dôvod zakladajúci procesnú prípustnosť obnovy konania. Odvolací súd zistiac, že z predmetného listu GP SR dôvod pre povolenie obnovy konania nevyplyva, správne skonštatoval, že od doručenia predmetného listu nie je možné počítat' plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania.

44. Odvolací súd náležite skonštatoval i to, že plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania nemožno počítat' ani od doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/159/2010 zo dňa 12. 10. 2010 žalobcovi. Predmetným uznesením Najvyšší súd SR ako súd dovolací podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol dovolanie SR - Ministerstvo pôdohospodárstva SR v procesnom postavení žalovaného ako neprípustné. Predmetné uznesenie bolo vydané v právnej veci žalobcu o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27C/22/2006. Odvolací súd správne uviedol, že o skutočnostiach vyplývajúcich z rozdielného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27C/22/2006 sa žalobca dozvedel a mohol ich uplatniť od okamihu doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho č. k. 15Co/18/2009-461 zo dňa 13. 01. 2010, ktorým bolo právoplatne skončené základné konanie sp. zn. 27C/22/2006. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo účastníkom konania doručené dňa 02. 03. 2010, ktorým dňom nadobudlo právoplatnosť a od ktorého dňa je potrebné počítat' 3-mesačnú subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania. Keďže žalobca tento návrh podal až dňa 29. 11. 2010 (č. l. 1), podal ho zjavne oneskorene.

45. Dovolateľ v dovolaní (okrem iného) poukazuje aj na to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí vôbec neuviedol list Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kc 340/10-9 zo dňa 21. 12. 2010, čo znamená, že odvolací súd naň neprihliadal napriek jeho významu, nakoľko z neho vyplýva, že súdy nemali vec

posudzovať podľa Obchodného zákonníka, ale mali ju posudzovať podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Z. z. a podľa Občianskeho zákonníka. Tým, že Krajská prokuratúra v Bratislave sa v predmetnom liste nestotožnila s právnym názorom oboch vo veci konajúcich súdov v pôvodnom konaní o použití druhu právnej normy, obsahuje tento list podľa názoru dovolateľa novú skutočnosť podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. Uvedený názor dovolateľa akceptovať nemožno, pretože ust. § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. má na mysli také nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré účastník bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, za predpokladu, že môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Je nepochybné, že list Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kc 340/10-9 zo dňa 21. 12. 2010, v čase rozhodovania súdov v pôvodnom konaní, resp. v čase právoplatného skončenia základného konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb/6/2007 dňa 18. 08. 2009), neexistoval, a teda tvrdenie dovolateľa v uvedenom smere nemá opodstatnenie. Uvedené sa vzťahuje aj na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 223/2013-56, ktorý bol vydaný dňa 19. 06. 2013, a teda po právoplatnom skončení konania, obnovu ktorého žalobca navrhol.

46. Pre nedodržanie včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania, nemôže obnova konania prichádzať do úvahy (a to ani v prípade danosti niektorého z dôvodov obnovy konania). Lehoty (subjektívna i objektívna) na podanie návrhu na obnovu konania sú lehotami zákonnými, nie je možné ich predĺžiť (ani skrátiť), preto ak ktorákoľvek z týchto lehôt márne uplynula, účastníkovi konania zanikne právo domáhať sa nápravy právoplatného rozhodnutia v rámci obnovy konania.

47. Dovolací súd na margo uznesenia odvolacieho súdu dodáva, že tento svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (ktorá norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v zmysle § 211 ods. 2 O. s. p.), čím spĺňa kritériá preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu ako dovolateľa, nemožno túto okolnosť považovať za porušenie základného práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

48. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/30/2015m zo dňa 28. 10. 2015 nie je dôvodné, preto dovolanie podľa § 448 C. s. p. zamietol.

49. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 251 a ansl. C. s. p. tak, že nárok na ich náhradu voči žalobcovi má žalovaný ako úspešná strana sporu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.